

medføre Lovens Forkastelse; thi det kunne de Herrer være fuldkomment sikke paa, at for Folkethinget vil Indførelsen af en Udbyttebeskaffning være en aldeles uafviselig Betingelse for enhver Forhoielse af Brændevinsafgiften. De Betragtninger, som jeg tillod mig ved Begyndelsen af mit Foredrag at fremsføre om det Ubillige i at forhøje Afgiften, være sig for Gjærbrænderierne eller for de mindre Brænderier, ville i det andet Thing have en aldeles afgjørende Indflydelse i den Henseende. — Jeg har endnu en Betragtning at fremsføre, som jeg beder det ærede Thing at tilgive; thi jeg er ikke Medlem og har ikke været Medlem af dette Thing, og jeg har maasse ikke den fulde Berettigelse til at tale til dette Thing anderledes end som Sagminister; men der er en almindelig politisk Betragtning, som jeg beder det ærede Thing høre over med, at jeg tillader mig at fremsføre. Rigsdagen har nu været samlet i henved 6 Maaned, og jeg tror, at det vil indrømmes af Alle, at Regjeringen har forelagt Rigsdagen et ikke ubetydeligt Arbejde af forskjellige Lovforslag, større og mindre, ligesom jeg ogsaa tror, at det har været anerkjendt — idetmindste har jeg faaet det Indtryk gjennem de forskjellige Debatter — at disse Lovforslag i det Hele taget have været omhyggelig forberedte fra Regjeringens Side. Efterat Rigsdagen har drøftet disse Lovforslag paa sjette Maaned, ere vi nu, da Sessjonen nærmer sig sin Slutning, komne til, at af alle de vigtigere Lovforslag, som Regjeringen har forelagt Thinget, er der kun eet, som er blevet modtaget af Folkethinget, medens de andre ikke have kunnet føres til Ende, fordi der mellem de to Thing ikke har kunnet komme nogen samstemmende Beslutning. Dette, mine Herrer, forekommer mig at være en saare betænkelig Sag; thi jeg ser ikke, at det tjener til at bestyrke den Tillid, hvormed Folket i det Hele taget ser op til Rigsdagen og Frugterne af vor frie Forfatning, naar det Udbytte, som Rigsdagsforhandlingerne skulde bringe, bliver saa ringe, som det derefter synes at ville blive. Her foreligge nu tre Forslag, som staa i Forbindelse med hverandre, som ere nogle af de betydeligste af dem, Regjeringen har fremlagt for Rigsdagen, og som det er

muligt at føre til Ende i denne Sessjon. Det er nu Spørgsmaalet, om det høie Landsting vil bidrage til, at denne Sessjon ikke skal blive ganske frugtesløs ogsaa for disse tre vigtige Lovforslags Bedkommende. Disse Lovforslag ere af den Beskaffenhed, at, desom de vedtages, saa vil den velgjørende Virkning af dem føles rundt om i hele Landet og trænge ind i alle Befolkningens Lag. Den Velgjerning, som vil flyde deraf, vil finde almindelig Anerkjendelse, og man vil se, at der er kommet et nyttigt og godt Resultat ud af Rigsdagsarbejdet. I modsat Tilfælde tror jeg, at det let vil blive betragtet som et yderligere Bevis for en Feil, som der af Mange antages at være i vort Forfatningsliv, en Mangel i Henseende til den Harmoni mellem de to Thing, som er nødvendig for, at Lovgivningsvirksomheden kan blive frugtbringende. Og nu tillader jeg mig at gjøre følgende Betragtning gjældende. Jeg har jo, som ærede Medlemmer ville vide, været Medlem af Rigsdagen i en lang Række af Aar og har til sine Læder udøvet nogen Indflydelse i det andet Thing, og jeg har godt mærket, hvorledes Nogle have været af den Mening, at en Samarbejden imellem de to Thing var forbunden med stor Vanskelighed. Jeg har bekæmpet denne Mening saa godt, jeg har kunnet, og jeg har undertiden bidraget ikke saa Lidt til at faae den Betragtning frem, at det for det Heles Vels Skyld var nødvendigt, at man ved enkelte Leiligheder opoffrede Noget af, hvad man ansaa for at være det i og for sig Rigtigste, fordi det andet Thing havde yttret en modsat Anskuelse i denne Henseende. Jeg kan altsaa, støttende mig til, hvad jeg selv har bestræbt mig for i den Retning, trostlig her udtale, at jeg efter min Mening ogsaa maa lægge dette ærede Thing paa Hjerte ikke at være altsfor uestergivende ved en Leilighed som denne, hvor det kommer an paa at tilveiebringe en samstemmende Beslutning om en Sag, der er bleven saa vel forberedt som den her foreliggende, hvor der er en fulkommen Overensstemmelse imellem det andet Things Beslutning og Regjeringen, og hvor en Udskydelse af Sagen til en senere Samling af Rigsdagen vilde bringe os ind i en